Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Praedicatorum Friburgensium lector - Cod. Ettenheim-Münster 191

Weisser, Philipp

[S.l.], 1628-1929

Dubium tertium

urn:nbn:de:bsz:31-117415

Visual Library

abstrahendo a modis participandi substantiae et accidentis Dei et creaturae. Et sic ens non est analogum attributionis. 2º. Quia nullum analogum significat plura per attributionem ad unum immediate, et sic est analogum attributionis.

R. 2º. Ens respectu Dei et creaturae substantiae et accidentis non esse tantum analogum attributionis sed et proportionalitatis, et propter conceptum intrinsece reperiri in extremis analogatis secundum proportionem tantum. Ex quo et patet solutio argumenti quod fieri solet contra eandem analogiam proportionalitatis supra commemoratam esse huiusmodi. Accidens est analogatum proportionalitatis respectu substantiae. et tamen accidens definitur per substantiam, ergo unum analogatum definitur per aliud et in analogia proportionalitatis. R. ad hoc, si accidens quandoque definiri per substantiam hoc est ... et absolutus, non vero ... analogatum proportionalitatis.

Dubium tertium.

Quid sit Praedicamentum,

Et

Et quae requirantur ut aliquid ponatur in Praedicamento. Et quot sint Praedicamenta?

Praedicamentum spectata nostra Ethymolo-
gia, certe id illud, quod de aliquo praedicatur. Ethymologia Praedicamenti.
Ergo decem suprema genera sic dicta quasi per
Antonomasiam de primis substantiis praedicantur quae sunt
propria praedicationis fundamenta, ut patebit, in
quibus sive praedicata dicuntur. Verum quia non tantum
suprema genera sed etiam omnia genera sub
illis contenta sive sint subalterna sive
infima immo et species infimae aliquando etiam de
primis substantiis vel individuis enunciantur,
extensum est hoc vocabulum praedicamentum ad
seriem ex summo genere et intermediis

sp

In singulis praedicamentis esse singula prima genera
alia intermedia species infimas et individua.
Praedicamentum ergo hoc modo acceptum sic solet definiri.
Definitio Praedicamenti. Praedicamentum est series sive coordinatio
praedicatorum essentialium superiorum et
inferiorum, in qua superiora de inferio-
ribus quidditative praedicantur.

Sumitur Praedicamentum dupliciter primo Pro huius dictis intelligentia notandum, praedicamentum esse ter-
minum connotativum sive vocis, et consequenter im-
Pro materiali. portare aliquid de materiali, et aliud de formali,
sicque dupliciter usurpatur praedicamentum, primo materia-
liter primo intentionaliter, et sic significat
illas naturas reales et materiales quae in praedicamentis co-
2o Pro formali. ordinantur, ut ex arbore Porphyriana
patere potuit. 2o usurpatur materialiter sumptum
formaliter secundo intentionaliter, pro relatione qua-
dam intentione sive relatione rationis in genere,
et hoc modo nihil aliud efficit quam naturas
reales non absolute, sed quatenus constituuntur
in ratione generis, vel speciei: vel differentiae, in
ratione praedicabilium, et subiicibilium. praedicamentum enim
ordinatur ad hoc ut possimus universalia praedicata
sive species efformare ad consequendas scientias
ad quas maxime conducit series quae praedicantur, quae sub-
subiiciuntur, ideoque dantur ista praedicamenta, ut
omnem rerum numerum ad formandas propositiones
prae oculis habeamus. Sunt enim praedicamenta quae-

quaedam

quidam aliquas esse omnes res mundi redigunt ut inde eas adducere possimus congruo ordine ad scientias acquirendas.
De illo praedicamento quod intenti cum aliter sumptum affert sive de mali praedicamenti, non est magna difficultas; sed de illo respectu rationis sive de 2a intentione in genere quo formaliter constituit praedicamentum aliqualis est difficultas; quisnam sit scilicet hujus terminus cum omnis relatio ex sua essentia dicat ordinem ad aliquem terminum, de quare ut sententiam nostram dicamus sit

Conclusio Prima.

Praedicamentum de formali dicit respectum ad nostrum intellectum ad terminum: sed per hunc respectum non constituitur formaliter et ulterius in ratione praedicamenti.

Haec Conclusio habet duas partes. Prima probatur. Praedicamentum formaliter dicit naturas vel res quatenus ordinantur vel collocantur in ratione superiorum et inferiorum generum et specierum, sed haec ordinatio tantum fit per intellectum, ergo praedicamentum formaliter dicit respectum ad nostrum intellectum ad terminum. Maior patet ex definitione praedicamenti supra explicata. Minor probatur a parte rei enim res non sunt superiores vel inferiores formaliter, nec genera aut species aut individua nisi tantum fundamentaliter. ergo illa ordinatio formaliter tantum fit per intellectum; et consequentia bona in se est patet enim esse cognitum formaliter dicit respectum ad intellectum ita et esse ordinatum. Ergo haec

ordinatio

ordinatio pessime sumpta ex parte rem
quenit ex tali vel tali modo cognoscen-
res. ex hoc infertur 2a pars contis. Deinde
in respectu quem dicit praedicatum ad intellectum
ordinantem et disponentem praesupponit et
consupponit ad hoc ut praedicatum formaliter constituatur in sua essentia
ergo 2a pars contis vera. et antecedens facile probari
potest ex dictis. Praedicatum formaliter consistit in illa
coordinatione praedicatorum essentium, superiorum et infe-
riorum sed esse superius et inferius subiicibile
et praedicabile, consupponit esse cognitum. ergo
praeter consupponit respectum ad intellectum cognos-
centem ergo et praedicatum consupponit talem
respectum et res clarata in specie vel genere,
nam esse speciem vel genus consupponit
respectum ad intellectum sed per hunc respectum non
constituitur formaliter et essentialiter in ratione generis
vel speciei, sed illum consupponit tamquam
cognitionem praerequisitum, et eodem modo
dicendum de praedicato formaliter. ut vero essentia
eius termini declaremus sit

Conclusio Secunda.

Illa relatio rationis in concreto qua praedicatum
formaliter constituitur est per terminum essentiali-
am rationis relationis in concreto, nempe res
quatenus subiicibiles praedicatis superioribus et
superioribus.
Probatur Con: Praedicatum essentialiter et formaliter coordi-
natio rationum superiorum et inferiorum in qua illa

illa

de illis quidditatiue praedicatur, sed hoc nihil aliud dicit quam respectum ~~ad praedicamentum~~ quo subiectum praedicatur quidditatiue. quo illa relatio rationis praedicamenti constituta sua habebit pro termino constituto alia relatione rationis in concreto. Et sensus huius Conclusionis non est in praedicamento tantum unicam numero relationem rationis requiri quae constituatur in ratione praedicamenti, sed tot sunt relationes rationis, quot praedicabilia quidditatiua quae omnia simul sumpta sunt unum praedicamentum, et dicuntur una tamen relatione eo quod in modo respiciendi suos terminos non differant essentialiter. et hoc modo isti particulares respectus rationis constituunt unum praedicamentum quo multi lapides constituunt unum aceruum factum cum ordine quodam. Diximus in definitione et supremis, quia praedicabilia quidditatiua quae in praedicamento constituuntur sunt suprema nullum supra se habentia quod ut respiciat, sed ut sunt quasi primi parentes a quibus omnia ~~alia~~ alia praedicata in eodem praedicamento constituta suam originem trahunt. Ex hac conclusione sequitur praedicamentum non sumi tantum pro supremo genere cum ordine illa quem dicit ad omnia quae collocantur in recta linea praedicamenti, sed et sumi pro aliis generibus et speciebus quae tamen partes constituunt integrum praedicamentum, nisi forte supremum genus accipiatur cum ordine ad inferiora reduplicatiue quatenus sic: illa de aliis et sub supremo genere contentis potest praedicari, hoc enim a nostra conclusione non multum distat, et utrumque potest probabiliter sustineri.

Conclusio Tertia.

Octo certe requiruntur conditiones necessariae ad hoc ut aliquid ponatur per se in praedicamento.

Pro

Dupliciter Ponitur Aliqd in Pdmto 1o Per se. 2o Reductivè.

Proinde Condis intelligo utm dupliciter aliqua poni in pdmto. 1o Per se. 2o Reductivè Per se ponuntur in pdmto illa, q ut ponantur habent oia requisita, et ponunt rõe sui.
Reductivè vero ponunt illa q non rõe sui, sed dependenter ab aliis per se in pdmtis qtib[us] his ad q reducuntur et quorum complementum modi aut affectio sunt. Tres priores qtes sunt de ipsis vocibus q[ui]bus res q in pdmtis ponunt, signi solent.

Octo Conditiones Prædicamentorum.
1a. Conditio Reqrit vox Univoca.

1a go Condio ex parte Vocis petita e, ut sit univoca. hinc à pdmtis rejiciunt voces æquivocæ, et analogæ, et hanc qtem satis expresse tradidit Artes dum in antepdmtis egit de æquivocis, et univocis, ut exclusis illis, illæ in pdmto collocentur.

2a Reqrit Vox simplex stm sigcatum.

2a Condio ex parte vocis e, ut sit simplex stm sigcatum, non stm sonum, ita. per hoc ro videt, cum multæ dent voces q stm sonum videntur composita, rem tn sigcant simplicem, debet go ipse vox simplex stm sigcatum esse videlicet respondeat unicum sigtum q unico simplici ceptu dicatur constet, non duplici aut composito. Unde excludes oat ratl, substantia extensam & alia. Et hujus condis et meminit Artes dum in superioribus egit de complexis et in complexis, complexa rejiciendo, in complexa accipiendo.

3a.

3a Condio ut vox habeat accomodatum sigti modum; censet a. accomodatus signi modus, qto

voces significantia accidentia significant ea in abstracto, significantia vero substantiam, eam significant in concreto; et huius ratio assignatur ista. quia series praedicamentalis ordinatur ad hoc, ut nostrum rerum melius queant significari, sed substantia completa praedicamentalis ex propria natura est quoddam concretum. ergo debet termino concreto significari. Accidens autem, quia in se est abstractum secundum rationem saltem et forma quaedam carens subiecto cum quo faciat unum per se, ut patet; ergo ut eius naturam melius percipiamus debet termino abstracto significari. Et de hac conditione plura in Summulis argumentum. pag: 628.

Requiritur accommodatus modus significandi.

4a Conditio ex parte rerum est, ut id, quod ponitur in praedicamento per se, sit ens reale; dicitur enim in praedicamentis: praedicamentum est ens reale. ergo id quod per se ponitur in praedicamento, debet esse ens reale; et per hanc conditionem excluduntur omnia a praedicamentis entia rationis, entia et impossibilia.

4a. Ens reale petitur.

Ens rationis reiicitur.

5a Conditio est ut ens praedicamentale sit ens finitum et creatum, et non increatum et infinitum simpliciter. cuius ratio est ista. quaecumque ponuntur in praedicamento aut sunt res contracta per differentias ad inferiora sua, vel ipsa in differentia contrahentia, sed ens simpliciter infinitum nec contrahi nec contrahere potest. ergo nec esse in praedicamento. probatur minor. quia contrahitur recipit perfectionem a differentia. ergo non est infinitum perfectum. id vero quod contrahit realiter desumitur ex natura contracta finita et propria differentia

5a. Requiritur ens finitum et creatum.

Reiicitur ens infinitum et increatum.

Q si

Q si finita non pt cum nta finita ali-
infinitu constituere q totum finitu ex partibus
finitu nulla tollit infinitatem: si vero ē
infinita iam extruet totam affectionem
nta quam extrahere ita ac grande finito
illi quinzijs ad componendum individuum.

6ta Contie.
Requiruntur entia
simplicia.

6ta Contio Quod entia praedicata debeant
esse in complexa, sive simplicia, nec huius ē
7a entia incomplexe adferunt plura vel plures,
sed plura ut plura, potius pariunt confusio-
nem quam distinctam rem cognitionem, ergo non
ponuntur per se in praedicato. alias praedicata non
possent dici prima omnium rerum elementa,
si essent composita, et per hanc eandem exclu-
duntur a praedicatis etiam entia complexa sive
composita quae plures res sive nos distinctas
includunt.

7a Contie.
Requiritur ens per se.

7a Contio ē Quod ens logica mentale
debeat esse ens per se; nam entia per accidens
non constituunt unam essentiam quae sub uno tantum
praedicato constituatur; ergo non possunt in determinato
praedicato collocari. Ex hac contione colligitur it-
ud quod supra insinuatum est, accidentia scilicet non
debere poni in concreto in praedicato sed in abstrac-
to, nam ens per accidens non ponitur in
praedicato, sed accidentia in concreto sunt entia
per accidens, ergo non ponuntur per se in praedicato
pt. min., accidentia in concreto ut album n.g.

signif

significat habens scilicet formam, vel formam habitum quae sunt res diversorum praedicamentorum, sed ex ipsis rebus in diversis praedicamentis existentibus neque constitui unum ens per se sed tantum unum per accidens. Ergo accidentia in concreto sunt entia per accidens. Hanc 7. sententiam à 6a censemus non multum differre nisi forte aliqua complexa dici possunt quae non sunt accidentia per accidens, sed constituunt unum per se, ut aiunt etc, diversas quidem naturas explicant et sunt quidem complexum tamen constituunt unum per se.

8a Sententia, quod ens constitutum per se in praedicamento debeat esse ens physice completum. Huius ratio est quia praedicamentum est series entium perfectorum, sed entia physice non completa sunt entia imperfecta, quia ex sua natura ordinantur ad complendum aliud quod est magna imperfectio. Ergo in praedicamentis debent poni entia physice completa. Per hanc sententiam excluduntur rerum modificationes quae ordinantur ad complendum aliquod totum, quales sunt unio et inhaerentia, similiter partes physicae, materia et forma, partes et integrales, ut manus, caput, pes, numerantur et hic partes homogeneas sive similares rerum, quales sunt partes aquae et ignis, easque excludunt à praedicamentis, quia licet istae partes ab aliis separatae completum constituant individuum, tamen quia complent aliud sunt partes incompletae, sed num hoc verum sit constabit infra.

Alii addunt hic aliam conditionem nempe ut res ponenda in praedicamento per se sit unitas, hanc

tamen

8a Sententia
Requiri ens physice completum.

tn genere nec licet in plerisque admittendi
constantiam praeter in aliis. individua generis
per se secundum omnes ponuntur in praedicamentis [illegible]
Sacramenta quae tota series institutis, sed in eius
una non univoca sunt, quod haec proprio non est
recta

Quaedam ponuntur in praedicamento directe, quaedam indirecte per se.

Quaeritur an omnia quae ponuntur per se in praedicamento
ponantur in linea recta vel directe quod idem est.
Ad hoc propositam quaestionem advertendum est, ex illis
praedicamentis quae ponuntur in praedicamentis per se, quaedam poni
directe, quaedam indirecte. **Directe.** Directe ponuntur
ea quae sunt vel genera, vel media, vel supre-
ma, et de quibus genus praedicatur supremum praedicamenti. In-
directe vero ponuntur ea quae licet per se et vere **Indirecte.**
sub ponantur, illis tamen non praedicatur [illegible]
genus supremum, vel intermedium. cuiusmodi
sunt differentiae generum. Illa autem quae ponuntur
directe, dicuntur poni in linea recta praedicamenti,
alia vero quae sola indirecte constituuntur, dicuntur
collocari in linea collaterali. unde in singulo
praedicamento duae sunt lineae. Alia est recta, **Linea Recta**
Alia est lateralis. Linea recta dicitur illa
quae ducit ab individuis per media genera
usque ad supremum genus, et a supremo ge-
nere usque ad individua. et dicitur recta a
similitudine lineae mathematicae, quae dicitur rec-
ta quando a puncto directe tendit ad punctum.
Et in hac linea recta ponuntur genera suprema

Sub[illegible]

subalterna, species infima, et ultimo individua in qua finitur linea recta praedicamentalis. Linea Lateralis est illa quae est a latere lineae rectae, et in illa ponuntur differentiae divisivae quae se generum tam supremi quam aliorum. Huiusmodi phaleas

Linea Lateralis.

R. Non omnia quae ponuntur per se in praedicamento poni in linea recta praedicamenti vel directe quidem, differentiae n. ponuntur per se in praedicamento licet n. omnia requisita ad hoc, ut aliquid ponatur per se in praedicamento, non tamen ponuntur directe, quia licet differentiae praedicentur univoce de inferioribus et speciebus, tamen de speciis non praedicantur univoce genera suprema vel intermedia, quod tamen petitur ut aliquid ponatur in linea recta. Dices, quot plures conditiones requiruntur ad hoc ut aliquid ponatur in praedicamento quam supra fuerunt assignatae? R. Nos tamen supra assignasse conditiones omnium quae ponuntur per se in praedicamento, non autem eorum quae directe sunt n. aliae conditiones necessariae, quam aliqua iam sunt declaratae. Et petitur amplius, ut ens quod in praedicamentale, directe positum in praedicamento sit ens metaphysice completum. Pro quo notandum est illud dici ens completum abstrahendo a physico et metaphysico quod in suo genere habet quidquid requirit ille gradus, ita ut in eodem non sit ordinatum ad alterius complementum. Ens autem physice completum est illud quod ex propria natura non ordinatur ad aliud ens constituendum

Ens physice completum.

afferens

afferius distinctam realitatem ab illo, ut ho, equus, leo. Sunt entia physice completa et distinctae ex propria natura, nam si ens constituat aliud non ex propria natura sed quasi contingenter et accidentaliter illud non amittet rationem completi entis physice. Sic ~~aquae~~ guttae in flumine sunt entia physice completa, licet constituant aliam aquam in seu fluminis vel rivuli, hoc tamen accidentaliter et non ex propria natura cuius ratio haec est. si n. individuum seu pars aquae ab alia separetur retinet totam rationem completam aquae, quam antea habebat quando erat unita, quo et quando componit et unit cum alia aqua erit ens physice completum, licet non sit eadem ratio. Ex quo colligo illos auctores qui supra partes homogeneas excluserunt ab ente physice completo tum esse loquutos de illis accidentaliter et solum modo, quia sunt unum aliquid physice incompleti entis et ob id eas excluserunt. Si de iis alio sensu loquantur indicium saltem esse illas partes esse physice incompletas, et hoc ex dictis satis clare patet. Ens vero physice incompletum est illud quod ex propria natura et essentia ordinatur ad aliud physice componendum; et huiusmodi entia sunt partes

inte

integrantes manus [?] caput vel pes. Et partes et compositos physice, ut materia et forma

Ens metaphisice completum est quod non, dum per se stantis potest de aliis subiicere complexes et talia sunt omnia genera et species. Extra ens metaphisice incompletum est illud quod potest per modum alteri adiacentis, huiusmodi sunt omnes differentia divisiva generum. Circa quod nota, ens metaphisice completum vel incompletum dici tantum per ordinem ad notum, quatenus illa suscipit rem vel per modum per se stantis, vel per modum alteri adiacentis. Ex his patet ad quaestionem in rigore loquendo sola entia physice et metaphisice completa qualia sunt genera, species, et in divisiva poni in recta linea praedicamenti. Entia vero metaphisice incompleta qualia sunt differentia generum divisiva tantum in linea laterali collocari.

Ens metaphisice Completum.

Quaeritur 2.o an entia quae per se non ponuntur in praedicamento, ponantur Reductive? Rx. Notandum reductive aliquid poni in praedicamento nihil aliud esse, quam reduci ad aliquid eorum quae ponuntur per se, tunc autem reducitur aliquid ad aliud 1.o, quando est pars illius physica, ut materia pars hominis. 2.o quando se habet per modum complens aliud. Dicitur ergo non entia quae non ponuntur per se in praedicamentis, poni reductive, nam praedicata transcendentia non ponuntur per se in praedicamentis quia non sunt univoca, et tamen non ponuntur reductive, vel non

Reductive poni quid?

reduc

reducuntur ad aliquod praedicamentum, quia illa praedicata trans-
cendant omnia praedicamenta. ergo nequeunt ad unum
aliquod reduci. Hoc constat quia sunt aliqua entia,
quae reperiuntur per se in praedicamento, ex quo videtur posse
probari illa reductione spectare ad praedicamenta, quia
quamquam sunt aliqua entia, quae sunt in praedicamento,
tamen quia ita sunt aliqua entia, ut omnes rationes trans-
cendant, non possunt ad aliquod praedicamentum reduci; dato
quod istae rationes transcendentales ob suam intimam
in entibus reliquis inclusionem non possunt tanquam pars
vel modus constituere aliquod totum completum.
Deus similiter non reperitur per se in praedicamento et
tamen non reducitur ad aliquod praedicamentum, scilicet supra
omnia praedicamenta velut primum principium efficiens et
finis illorum. Illud ergo in rigore loquendo quod
reducitur ad praedicamentum non debet esse ens comple-
tum et perfectum, nec distinctum diversissimo genere
quae reperiuntur per se, sed debet esse ens imperfectum et
propria natura ordinatum ad constituendum aliquod ens
praedicamentale completum, vel debet ad illud
destinari tanquam eius complementum in sua li-
nea, ut patet respectu substantiae, subsistentia enim
quae in linea substantiae est illius complementum, et exi-
stentia quae complet rei essentiam reducitur ad prae-
dicamentum in quo ipsa essentia reperitur.

Conclusio Quarta.

Decem tantum sunt Entium realium Praedicamenta.

Et sunt haec, quae sequuntur.

Substantia. Quantitas. Qualitas. Relao. Passio. Actio. Ubi. Quando. Situs. Habitus.

Haec Controv. ē cōis inter autores. Qua rāe a. hūt denarij numeri colligat res alignam htt difficm. Hoc tn̄ sciendum rāem D. Thomae ad pbandū hunc numerū esse caeteris pbabiliorem unde et videri poterit in autoribz.

Obiicies 1o. Contra defi̅m Pdtnti. Haec defio quenit aliis à definito qc bona nō ē quaqua patet, ptr aūs. Haec defio quenit pdtntis entium rāis, sd illa entia non sunt hic comprehensa nec definita, qo quenit aliis à definito. mai. in entibz n. rāis est et qdam coordinao pdtrm oftium in qua supioa ostter pdtnr de inferioribz. min. nunc ptr. qa hic tn̄ definiunt pdtntes entium realium, ut colligit ex dire ab Arle facta in decem tn̄ pdnta. Itemq; colligit ex condibz supra pesitis.

R. Ngto aūs, ad ptaem quedes mai. et reputatis min. in rigore n. loquendo q nram defi̅m non sunt comprehensa pdnta entium rāis, unde defio q tn̄ competit pdntis entium realium debet nec modo assignari. Pdntum ē series pdtrm oftium realium, in qua supiora de inferioribz quiditative pdtnr. nec te moveat nos explicatem dedisse et ptes assig

aspignasse tm pdtutis entium realium, quem entes. hoc n. ideo factum est, qa entia realia sunt nobis magis nota et principum intentum est agere hic de pdtutis entium realium cum
Arte q numero tm decem sunt.

Obiicies 2o Contra id q dictum est. Accidentia debere poni in pdtute abstractive, et non concretive. Accidentia in concreto v.g. coloratum tm signat formam et nullo modo sbm vel habens forma vel tm concretivo, go accidentia sunt poni in concreto in pdtutis, consequentia patet. idcirco supra accidentia in concreto a pdtutis sunt exclusa, qo signant et forma et sbm, q sunt duo entia ad diversa pdtuta spectantia.

R. Negto ans, qa qdo qs concipit album plus concipit quam qdo concipit solam albedinem in abstracto, sed hoc plus nihil est aliud quam sbm simul cum forma, q sunt res ero diversa. et pbo hoc. si n. album nihil aliud afferret quam albedo, vera essent haec ppo, hoc est albedo, sicut haec est vera, hoc est alb. sed hoc est falsum. go. Recensuris Autem qdoq in pdtutis accidentium uti forma concretis, hoc n. ideo facit, qa concreta sunt nobis notiora, /.

Obiicies 3o. Contra numerum Constitionum supra positarum. Pdtuta sunt coordinatio praedicabilium, go debent in illis

tm

tum poni unitiva, sed haec opinio non est reddita supra: imo plane reiecta. quod.
R. Potentia dici coordinatis praedicabilium non quia illa sola coordinentur ibi, sed quia illa simul cum suis subiicibilibus coordinantur. haec autem non sunt unitive vel praecise in individuis.
Ex quo et solvitur aliud argumentum, quo probari solet individua non posse poni in potentia, quia non sunt praedicabilia. R. Licet individua non sint praedicabilia sunt tamen subiicibilium de quibus superiora praedicantur. et hoc sufficit ut ponantur in potentia. Nec dicas omnia individua debere poni, nam non est maior ratio unius quam alterius. R. Ad potentiam sufficere si unicum individuum constituatur. imo possunt et poni omnia et ordinari non in ordine ad se, sic non forte sunt infinita, sed in ordine ad sua superiora.

Dubium Quartum.

Qua ratione Decem Praedicamenta

deb